

MARTINUS CENTER KLINT

VÄRLDEN AKTUELLT 2014

EN NY GÄVOKULTURS FÖDELSE

©Martinus Institut 1981

Detta kompendium är omfattat av lagen om upphovsrätt och får endast skrivas ut i enstaka kopior till ditt eget privata bruk. Du får också gärna ta en kopia i digital form om det endast är till ditt eget privata bruk. Läs mer om Martinus Instituts information om skydd och förmedling av Martinus verk på www.martinus.dk.
Läs mer om upphovsrättslagen på www.retsinformation.dk

EN NY GÅVOKULTURS FÖDELSE

Runt omkring i världen ser vi en rad initiativ som tyder på att människorna långsamt väcks till nya insikter om hur vi är förbundna med världssalltet, naturen och varandra. Människor upplever i ökande grad en samhörighet världen över, och blir inspirerade till att utmana gamla dogmer om "den starkares överlevnad" och "var och en är sig själv närmast". Enligt Martinus upplever vi en spirande ny gåvokultur, där önskan om att vara till glädje för sin omgivning med tiden kommer att bli en dominerande drivkraft bakom den ekonomiska och samhällseliga utvecklingen. Den framväxande nya kulturen handlar inte bara om vårt förhållande till varandra och samhället, utan också om vår självuppfattning, vårt förhållande till döden och vår kreativitet och sexualitet. Under denna vecka kommer vi att se en rad videofilmer som på olika sätt belyser dessa tendenser, som i sin helhet kan betecknas som en ny gåvokulturs födelse.

Vi träffas varje dag i föredragssalen kl. 11.00 och tittar på de videofilmer som beskrivs nedan. Därefter fortsätter vi i grupperna med samtal om videofilmernas ämnen sett ur ett kosmiskt perspektiv.

Måndag

Sid. 1

Sacred Economics

Kortfilm som presenterar de idéer om ekonomi och gåvokultur, som författaren Charles Eisenstein har presenterat i sin bok med samma titel.

Tisdag

Sid. 5

The nature of consciousness

Utdrag ur ett föredrag av neurokirurgen Eben Alexander, som berättar om sin nära döden-upplevelse i samband med ett angrepp av hjärnhinneinflammation (meningit).

Onsdag

Sid. 12

The beauty in truth

Dokumentär om den prisbelönta amerikanska författaren Alice Walker, som bl.a. skrev den berömda romanen *Purpurfärgen*.

Torsdag

Sid. 18

Framtidens statistik

Den svenska professorn i internationell hälsa, Hans Rosling, presenterar statistiska data som ger en överraskande och hoppfull syn på världens utveckling.

Fredag

Sid. 25

Design för generositet

Nipun Mewhta är skapare av organisationen Service Space, och presenterar i detta TED-föredrag sin vision om en värld som har designats för generositet och givmildhet.

Inför varje dag förbereder gruppen några utvalda **texter**, som har valts för att sätta in filmerna i ett kosmiskt perspektiv. Därutöver finns det **frågor** som syftar till att inspirera och väcka till eftertanke och en djupare förståelse i gruppsamtalen. Frågorna är därför oftast öppna och har inga färdiga svar.

MÅNDAG

Sacred Economics

Presentation: *Filmen är ca 12 min lång. Engelskt tal med dansk text.*

Den amerikanska författaren och föredragshållaren Charles Eisenstein har undersökt utvecklingen från en tidigare gåvoekonomi till våra dagars moderna kapitalistiska samhälle, och beskriver hur det moderna pengasystemet har bidragit till främlingskap, konkurrens, brist på resurser och krav på en oändlig materiell tillväxt. Detta har lett till den nuvarande krisen, som, enligt Eisenstein, också innebär en fantastisk möjlighet för att övergå till en ny och mer hållbar ekonomi och samhällsform.

Texter från Tredje testamentet

[...] ju mer den enskilda människan försöker "ge Gud vad Gud tillhör", dvs. ge helheten sin skaparförmåga, livsglädje och kärlek utan att först och främst tänka på vad man får för det, desto mer kommer han eller hon på våglängd med universums grundton [...]

Martinus: "Ge kejsaren vad kejsaren tillhör och Gud vad Gud tillhör"

Kosmos nr 9, 2011 – "Ge kejsaren vad kejsaren tillhör och Gud vad Gud tillhör"

1. *En anvisning på gudomligt uppträdande*

En gång kom några människor till Jesus, vilka fariséerna hade sänt till honom med en mycket besvärlig fråga, nämligen: "Är det lovligt att ge kejsaren skatt?". De hoppades att Jesus skulle svara på ett sådant sätt att de kunde ta honom till fånga och föra honom inför rätta. Men han svarade som bekant: "Ge kejsaren vad kejsaren tillhör och Gud vad Gud tillhör." Det kan också vara av betydelse för människor i dag att se något närmare på det salomoniska svar som Kristus gav dessa fariseiska hycklare. I detta geniala svar ligger en av livets största ockulta sanningar. Det är inte så mycket en varning för skatteskolv detta svar rymmer som en anvisning på gudomligt uppträdande. Man bör lägga märke till att Jesus bad att få se skattepenningen. Och de visade honom en denar, varefter han frågade: "Vems bild och överskrift är detta?" Och de svarade: "Det är kejsarens." Då sade han till dem: "Så ge då kejsaren vad kejsaren tillhör och Gud vad Gud tillhör." Fariséernas utsända förundrade sig över detta svar, men de kunde inte göra honom något. Svaret var fullständigt oangripligt. Men varför förundrade sig dessa människor? Var hans svar då inte en självklarhet, helt enkelt en varning för skatteskolv? Nej, i svaret ligger en hel värld av visdom, i förhållande till vilken detta att betala skatt alls inte kommer till uttryck, ja, inte ens betyder något. Och icke desto mindre måste fariséernas utsända gå skamsna därifrån. Jesus hade svarat på ett sätt som gjorde honom oangriplig både inför Gud och människor, utan att han faktiskt hade svarat direkt på det han tillfrågades om.

2. *Vårt fysiska utseende, den form och det namn vår organism har, är vår enda egendom, allt annat tillhör Gud*

Då Jesus inte sade att man naturligtvis skall betala kejsaren skatt, utan: "Ge kejsaren vad kejsaren tillhör och Gud vad Gud tillhör", är det alltså fråga om två

slags egendomsrätt: kejsarens och Guds. Vad är då kejsarens egendomsrätt, och vad är Guds? Jesus visade direkt och uttryckligt vad som var kejsarens egendomsrätt, i det han pekade på myntet och frågade vems bild och namn som var inpräglade på det. Då de svarade: "Kejsarens", sade han att man skulle ge kejsaren vad kejsaren tillhör. Föremålet för kejsarens egendomsrätt var alltså kejsarens bild och namn på myntet. Jesus sade inte: "Så ge då kejsaren myntet." Han talar uttryckligen om kejsarens bild och om hans namn. Vårt fysiska utseende, den form och det namn vår organism har, är vår enda egendom, antingen vi är kejsare eller vad vi än är. Allt annat är Guds och därför varken kejsarens eller vår absoluta egendom. Till och med det vi frambringar med vår organism, allt vad vi skapar, är i absolut mening Guds verk. Vi är organ i Guds kropp, det är "i Honom vi lever, rör oss och är till". Det är i kraft av denna princip – att alla levande väsen är Guds organ – som vår organism över huvud taget har blivit till. Är inte våra föräldrar de organ i Guds kropp genom vilka våra organ har blivit till? Utan dessa föräldrar skulle vår tillvaro i dag omöjligt ha kunnat forma sig just såsom den gör. På samma sätt som våra föräldrar blev de organ genom vilka vår nuvarande organism blev till, är också vi var för sig ett organ genom vilket Gud skapar eller manifesterar helt oberoende av hur denna manifestation så än ter sig. Vi har alltså Gud att tacka för allt vad vi över huvud taget kan manifestera, allt vad vi är i stånd att frambringa. Vi kan alltså i absolut mening inte äga något som helst av naturen eller det vi själva frambringat. Allt är Guds egendom med undantag för vårt utseende och vårt namn eller den markering varigenom vi ger oss till känna. En jordisk människa är ett organ i Guds organism på samma sätt som ett öga är ett organ i jordmänniskans organism. Ett lejon eller en tiger är ett organ genom vilket Gud kan manifestera det särskilda uppträdande som är rovdjurets. En kannibal är ett organ genom vilket ett liknande uppträdande manifesteras, samtidigt som den gudomliga skaparförmågan så smått börjat utveckla sig genom honom som mänsklig tankekraft. Den lilla lärkan är ett organ varigenom Gud skapar en speciell form av välljud, sång och jubel, som sommaren igenom kan glädja andra levande väsen. På detta sätt är alla levande väsens manifestationer Guds verk, Guds egendom, både det arbetaren utför på fabriken, det konstnären skapar i sin ateljé och det vetenskapsmannen och teknikern frambringar. Detta kan rättmätigt aldrig komma att tillhöra något som helst annat väsen, inte heller den som frambringat det.

3. *Det är vår nästa som vi är skyldiga allt*

Men vilka är nu de Guds organ som skall mottaga det vi var för sig frambringar eller skapar och som alltså är Guds egendom? Det är varken kungar eller kejsare eller andra av människor uppsatta institutioner, men däremot vartenda väsen, människa eller djur, växt eller mineral, som kommer under vår manifestations inflytande. Vilken som helst form av koncentrerat liv, vilket som helst levande väsen vi får uppleva, är vår nästa. Och vår nästa är vi skyldiga all skatt, ja, allt vad vi över huvud taget kan utträta. Den skatt som Kristus ålägger fariséernas utsända är i själva verket betydligt större än den av staten begärda, den de trodde att de skulle få honom att förneka. Det vanliga skatteskolket är i verkligheten ingenting jämfört med den vägran att betala skatt till nästan som är allmänt gällande på den jordiska människans nuvarande utvecklingssteg. Detta undanhållande av skatt till nästan är så utbrett att det tycks som en livsbetingelse, något som är absolut nödvändigt för att man skall kunna existera, att man lägger beslag på sina egna produkter och värderar dem till det eller det priset och till den eller den förtjänsten i timmen. Alla lurar alla på skatt, det har blivit en livsbetingelse, en allmänt gällande och självklar

företeelse, att man måste leva för att rädda sitt eget skinn.

4. *Det är inte genom fanatism som man arbetar på utvecklingen av fred och rättvisa utan genom logik*

Såsom människolivet är för närvarande, blir det inte mycket tid eller råd till att leva för sin nästa. Den som verkligen blott vill leva för sin nästa i absolut mening, kommer att bli plundrad och utnyttjad, helt bortsett från att han kommer att bli betraktad som en särpling eller ett original, en som inte är vid sina sinnens fulla bruk. Han skulle hamna på fattigvården eller på någon av socialhjälpen institutioner, och därigenom skulle möjligheten att vara till gagn för helheten bli starkt reducerad. Det är inte genom fanatism som man arbetar på utvecklingen av fred och rättvisa, utan genom logik, genom förståelse av vad som i den enskilda situationen är det kärleksfullaste att göra. Här är den bön som Kristus har lärt människorna av fundamental betydelse. "Fader, ske inte min, utan din vilja." Genom denna inställning av sitt medvetande gjorde han alltid det som i den enskilda situationen var till mest gagn för helheten. Därför kunde han också säga: "Vad jag gör, gör jag inte av mig själv, utan Fadern genom mig."

5. *Den nuvarande kulturen är i stort sett endast en profitjakt, en kamp om pengar*

Såsom samhällsordningen nu är, tvingas föräldrar att låta sina barn utbilda de förmågor och anlag som ger det största ekonomiska utbytet. Livets största intresseobjekt blir pengar. Med pengar menar man sig kunna trygga sitt liv, så att man inte blir andras slavar, men däremot kan köpa andra att vara slavar åt en. Tillvarons huvudproblem blir en penningfråga, en fråga om att hålla sig själv i ekonomiskt överläge och de andra nere. Hela den nuvarande kulturen är i stort sett blott en profitjakt, en kamp om pengar. Och så invecklat är systemet, att till och med en vanlig arbetares så kallade skatteplikt till stat och kommun måste avgöras av experter. Många kan alls inte klara av att fylla i sin självdeklaration, och om de skall sälja eller köpa en egendom, måste de även då anlita experter för att skydda sig mot att bli lurade och få betala mer än egendomen är värd. Att en kultur som ännu är så bunden av djungellagen eller den starkares rätt blir en ofredens värld, ett "helvete", är naturligtvis givet. Och denna ofred är alltså baserad på ett kosmiskt skatteskolck som behärskar all tillvaro i dag och fördärvar all glädje, fred och allt välbefinnande. Att Kristus ger rådet att ge Gud vad Gud tillhör, är alltså inte en fras eller något helt överflödigt, ty att göra det som i varje enskild situation är till gagn för helheten, är vägen till freden och "himmelriket".

6. *Längtan efter världsfreden blir starkare och starkare hos allt fler människor, detta är början till världens förenade stater*

Det är inte så märkligt att Kristus säger: "Mitt rike är inte av denna världen", ty hans värld var den där man hellre ger än tar och hellre tjänar än låter sig tjänas. Men han säger också: "Himmelriket är inom er." Längtan efter världsfreden blir starkare och starkare hos allt fler människor. Fler och fler nämns inte att döda, de nämns inte att göra en annan människa skada, det gör ont i dem själva, om de ser andra lida. Allt detta är början till det "himmelrike" eller världens förenade stater som skall skapas omkring oss, då vi genom tankar, känslor och handlingar sår det himmelrike som är inom oss. Kristus har med sitt liv sått den säd vari jordens alla folk skall välsignas, men det är inte nog att han har sått den, han är exemplet till efterföljd. Han sade också: "Tag ditt kors och följ mig."

7. *Mänskligheten håller för närvarande på att uppleva en världskulturs undergång och en ny världskulturs födelse*

Man följer inte Kristus genom att bli en religiös eller politisk fanatiker, som vill framtinga revolution eller på annat sätt plötsligt vill försöka skapa ett bättre tillstånd än det rådande. Detta kan varken ske genom mirakler eller genom diktatur. Mänskligheten är inne i en kolossal utvecklingsprocess och är för närvarande i färd med att uppleva en världskulturs undergång och en ny världskulturs födelse, och liksom det har tagit sin tid att utvecklas från växt till djur och från djur till det nuvarande jordmänniska tillståndet, kan utvecklingen fram mot världsfreden eller "det riktiga människoriket" inte heller ske på en gång. Visserligen är jordmänniskligheten nu inne i en forcerad utveckling, om man betraktar den i förhållande till den tid det tagit från det egentliga djurriket till nuvarande djungelmentalitet hos den jordiska människan, men jordmänniskligheten måste nödvändigtvis genomgå de faser eller utvecklingsstadier där den gör de erfarenheter utan vilka en fredens värld aldrig kan bli en realitet.

8. *Dogmer och religiös fanatism kan inte förvandla världen; endast logik baserad på de kosmiska lagarna eller nästakärleken kan skapa världsfreden*

Många människor har nu nått det stadium i utvecklingen där de håller på att kunna bli ett gudomligt redskap i skapandet av "en ny himmel och en ny jord", vilket vill säga en ny mental livsinställning och ett därav följande nytt handlingsätt i vardagen gentemot nästan. Det är den andliga vetenskapens uppgift att vara en inspirerande faktor för sökande människor i denna stora förvandlingsprocess. Dogmer och religiös fanatism kan inte förvandla världen, endast den logik som är baserad på de kosmiska lagarna eller nästakärleken skall så småningom kunna skapa världsfreden, manifesterad genom de enskilda människornas liv. Utan denna förändring skall man absolut inte räkna med att få fred i världen. Krig och arbetskonflikter, dyrtider, arbetslöshet och sysslolöshet, fattigdom, nöd och elände, hat och bitterhet kommer ännu en tid att vara allmänt gällande tradition i denna värld och delvis hindra det verkliga mänskliga ljuset, den absoluta glädjen, freden och välsignelsen att få insteg. Men ju mer den enskilda människan försöker "ge Gud vad Gud tillhör", det vill säga ger helheten sin skaparförmåga, livsglädje och kärlek utan att först och främst tänka på vad hon får för det, desto mer kommer hon på våglängd med universums grundton och kommer att få uppleva den stora sanning som ligger bakom världsåterlösarens ord. "Vad jag gör, gör jag inte av mig själv, utan Fadern genom mig."

*Från ett föredrag på Martinus Institut söndagen den 2 mars 1952.
Första gången infört i Kosmos nr 10/1972. Bearbetat av Mogens
Møller. Bearbetningen har godkänts av Martinus.*

Förslag till frågor att reflektera över

1. Vilken roll spelar pengarna i vår tillvaro?
2. Vilka fördelar finns det, om det finns några, med pengasystemet jämfört med andra ekonomiska system som t.ex. bytes- eller gåvoekonomi?
3. Vad är syftet med ett ekonomiskt system?
4. Vem, om någon, profiterar från det nuvarande pengasystemet?
5. Hur skulle världen se ut om det inte fanns något pengasystem?
6. Vad betyder det när Jesus säger: "Om du vill bli fullkomlig, så gå och sälj allt du har och ge åt de fattiga; då får du en skatt i himlen. Kom sedan och följ mig."

TISDAG

The nature of consciousness

Presentation: *Filmen är ca 30 min lång. Engelskt tal med dansk text.*

Den amerikanska neurokirurgen Eben Alexander trodde inte på ett liv efter döden – tills han själv blev livshotande sjuk och låg i koma i sju dagar. Då han, mot alla odds, vände tillbaka till livet, kunde han berätta om en fullständigt förbluffande nära döden-upplevelse. Alexander berättar om sin upplevelse och de insikter han tog med sig tillbaka från vistelsen i den andliga världen.

Texter från Tredje testamentet

Om en människa verkligen arbetar på att utrota mörka tankar från sitt sinne och ber om att få hjälp att komma igenom sina svårigheter, kommer hon inte bara att märka att hennes dagliga tillvaro känns ljusare och bättre, utan när den tid kommer då hon helt ska lämna sin fysiska organism, kommer denna process att blir som en skön solnedgång från den fysiska världen och en underbar soluppgång i den andliga världen.

*Martinus: "Genom dödens port – sömnen och döden"
Kosmos nr 8, 2012*

SMÅBOK NR 25 – Vägen till paradiset

Kapitlet 24-27, 32, 39, 52, 56

24 KAPITLET

Väsendets förändrade tillvaro efter döden

När väsendet efter döden är befriat från sin fysiska kropp, förändras naturligtvis dess tillvaro eller livsupplevelse. Det kan således inte längre direkt uppleva eller skapa på det fysiska tillvaroplanet. Det har blivit befriat från opererandet med den tunga fysiska materien och organismen. Det skall nu endast manifesteras sina tankar i den andliga materien, vilken är tusen gånger lättare än den fysiska och helt automatiskt formar sig efter väsendets vilja. Därför blir väsendets passage genom den fysiska dödsprocessen i själva verket en passage från ett stort och mycket tungt arbetsfält till ett upplevelsefält som i sig självt, i förhållande till det fysiska, i mycket stor utsträckning måste betraktas som ett vilofält. Här behöver väsendet inte forma sina tankar i ord för att på så sätt göra sig förstått av medväsendena, eftersom tankarna genast framträder för dessa som synliga detaljer i den andliga materien omkring väsendet, redan innan det hinner forma dem i ord. Det finns därför inga språkproblem på det andliga tillvaroplanet, ty alla väsen som befinner sig på samma utvecklingsstadium, kan här förstå varandras tankar eller tankeskapelser. På detta plan upplevs tankefunktionen som en yttre företeelse omkring väsendet och kan ses av alla som kan uppfatta på detta väsens våglängd. Väsendena kan således inte dölja sina karaktärer. Deras ärlighet eller oärlighet blir här avslöjad för medväsendena. I verklig mening stort är därför inte varje väsen som på det fysiska tillvaroplanet har en hög position, blir ärat och aktat som ett "högt utvecklat" väsen, huvudsakligen därför att det där hör till den så kallade "överklassen" och har kunnat förblinda sina medväsen med sin rikedom, lyx och sina framträdande ordenstitlar, lyxpalats och sin tjänarstab med mera. Sådana

fysiska lyxföreteelser räknas inte på det andliga planet, eftersom det bakom dem – när det gäller själva karaktären – mycket väl kan dölja sig en andlig proletär. Det är denna eventuella sida hos lyxmänniskan som blir hjälplöst avslöjad för medväsendena på det andliga planet. Här kan den inte döljas av fysisk lyx, fysiskt guld och glitter.

Men för att förstå den andliga tillvaron efter döden måste vi först se lite på det levande väsendets livsupplevelse i dess helhet. Dess utlösning upplevs i sin innersta instans som tänkande. Detta i sin tur är detsamma som utformning och avbildning av tankens objekt. Detta bildskapande försiggår i sin första instans, som tidigare nämnts, i andlig materia och utlöses helt automatiskt av individernas andliga struktur, liksom väsendet genom samma strukturs andliga sinnesorgan upplever bildskapandet. Det är denna andliga tankeprocess som utgör väsendets primära livsupplevelse och som försiggår i rent andlig form i de situationer där väsendet är befriat från sin fysiska organism och inte skall vidarebefordra sina tankekapelser till fysisk materia. Då denna andliga livsupplevelse vid sin uppbyggnad enbart är hänvisad till lycko- och glädjebefordrande tankearter, blir således den andliga tillvaron absolut paradisk för varje levande väsen bortom dess fysiska död.

25 KAPITLET

Skärseld och paradisk

Väsendenas eventuella primitiva tendenser eller urspåringar ligger på det andliga planet helt blottade för omgivningen och kan således inte döljas för medväsendena. Därför kommer övergången till detta plan för väsen med sådana tendenser att vara obehaglig. Det är denna obehagliga övergång till nämnda psykiska plan som i mitt huvudverk beskrivs som "skärselden". Om människan bär på hat eller bitterhet mot ett medväsen, eller om det har samvetsqual, och det dör eller skils från den fysiska tillvaron i detta sinnestillstånd, blir detta likaledes till en skärseldsupplevelse på det andliga planet. Hela detta mörka tanketillstånd framträder nu på det andliga planet som ett yttre tillstånd. Väsendet kan inte komma på våglängd med andra tankearter än just sådana som är av samma slag som dess egna. Det möter således här endast bittra och vreda väsen i samma sinnestillstånd som dess eget. Och då det inte längre har den fysiska organismen att förnimma igenom, kan det inte se den fysiska himlen, det fysiska solskenet, den vackra fysiska naturen, gröna skogar och blomsterängar eller några andra av de många gudomliga företeelser som naturen kan muntra upp den mörka själen med. Det befinner sig således här i en värld av mer eller mindre nattsvarta skuggor. Här finns ingen annan yttre natur än den som dess egen och likasinnade väsens tankefär kan skapa eller föreställa sig. Och så länge bitterheten eller vreden dominerar, kan dess egen såväl som de likasinnade medväsendenas föreställningar endast vara sorg och bedrövelse. Sådana väsen kan omöjligt komma ut ur detta trista våglängdstillstånd, så länge de känner sig bittra och vreda på någon eller något. Men detta, att väsendena på så sätt har blivit andligt isolerade från allt mentalt ljus, gör att de mycket snart kommer att känna sig olyckliga. Och med denna känsla följer automatiskt en önskan om hjälp. I samma ögonblick som en sådan känsla eller tankeart uppstår i väsendets psyke, blir den till en våglängd som skyddsänglarna kan komma i kontakt med och därigenom befria väsendet från den mörka tanken eller från hela detta mörka medvetandekomplex. Väsendet kan då komma in i det medvetandetillstånd eller den livsupplevelseform som utgör det allra högsta av vad det kan föreställa sig av idealtillvaro eller kulminerande livslycka. Det är denna period av kulminerande livslycka på det andliga planet som i "Livets bok" beskrivs som "paradiset". Absolut alla existerande levande väsen får en sådan

paradisupplevelse på det andliga planet genom den befrielse de upplever från den fysiska tillvaron, till dess att de åter skall födas på det materiella planet och få en ny fysisk organism. Men det är absolut inte alla väsen som kommer att uppleva skärselden. Människor som lever sitt jordeliv i kontakt med sin innersta uppfattning av livet och inte befinner sig i någon som helst tankemässig konflikt med andra väsen eller sig själva, kommer inte att få uppleva skärselden.

26 KAPITLET

Döden som en gudomlig befrielse från ålderdom, sjukdom, sorg och lidande

Till följd av sitt åldrande kommer väsendet att uppleva döden som en strålande gudomlig befrielse från den fysiska organismen med dess skröplighet och mer eller mindre påtagliga oduglighet som fysiskt livsupplevelseredskap. För ett väsen med en obotlig, sjukdoms- och lidandestyngd organism kommer döden eller befrielsen från denna organism likaledes som en mycket stor gudomlig välsignelse. Döden är också en stor gudomlig välsignelse för väsen, vilkas organismer blir dödligt sårade genom olycksfall. Denna befrielse kommer i alla situationer att vara en total befrielse från fysiska smärtor. Mentalt sett kan det visserligen uppstå en liten skärseldsprocess för de väsen som dör plötsligt genom olycksfall. Sådana väsens medvetanden är inställda på framtidsplaner och livsupplevelser på det fysiska planet, som de nu plötsligt blir avskurna från. Detta kan naturligtvis leda till besvikelser och sorg. Men också här blir väsendena snabbt inställda på att söka hjälp i sin olycka, varigenom de snart kommer in under skyddsänglarnas omvårdnad och blir befriade från allt som kan verka som fysiskt mörker i deras medvetande. Efter detta kan de sålunda uppleva paradiset så som det framträder för deras uppfattningsförmåga.

27 KAPITLET

Det andliga tillvaroplanet är en kulminerande ljusvärld för allt levande

Medan den fysiska världen utgör ett tillvaroplan där väsendena kan uppleva verkningarna av sina misstag, verkningar som kulminerar i lidande och smärta, är det andliga planet en fullständig motsats härtill. Detta plan är absolut endast avsett att vara ett tillvaroplan där väsendena kan uppleva verkningarna av sina högsta grader av fullkomlighet. Det är därför den absoluta glädjens och lyckans tillvaroplan. Det är en kulminerande ljusvärld för allt levande. Här i denna väsendenas idealtillvaro kan inga mörka skuggor komma in. Här finns det bara mentalt ljus, ljus och åter ljus.

32 KAPITLET

Skärselden är en förberedelseperiod för paradisupplevelsen

Grundvalen för väsendets liv på det andliga tillvaroplanet efter döden är således dess absoluta önskedröm eller längtan efter att uppleva det högsta som det kan föreställa sig av en idealtillvaro. Det är upplevelsen av denna idealtillvaro eller önskedröm som är det levande väsendets verkligt sanna paradiset. Men innan väsendet efter döden kan uppleva denna idealtillvaro eller komma in i detta paradiset och där uppleva det synligt manifesterat, måste det gå igenom dödsprocessen och den eventuella skärselden. Som tidigare nämnts är skärselden endast en förberedelseperiod, under vilken de förnimmelseorgan genom vilka väsendet upplever besvikelser, sorg, bekymmer, bitterhet, vrede och hat, sätts ur funktion. Väsendet kan därefter endast uppleva ljusa och glada tankearter. Det kan således inte råka ut för mentala eller medvetandemässiga kortslutningar med andra väsens tankar eller framträdanden och kan nu bara komma på våglängd med väsen i samma tillstånd eller samma paradiset. Väsendets medvetandemässiga våglängdsområde kommer således att ligga över alla de medvetandemässiga våglängdsområden som kan skapa aggression,

antipati, vrede, avundsjuka, missunnsamhet, sorger, saknad och besvikelser. Eftersom dess förnimmelseorgan i paradiset inte kan registrera dessa eller besläktade tankearter, kan paradiset således endast bli till en upplevelse av kulminerande och renodlad lycka och glädje. Om så inte vore fallet, skulle väsendet aldrig kunna uppleva något paradiset eller någon renodlad önsketillvaro. Den andliga världen skulle vara lika mycket präglad av krig, olyckor och lidande, sorger och bekymmer som den fysiska. Vi måste således förstå att den andliga världen är ett våglängdsområde, som alltigenom är höjt över den fysiska världens våglängder. Den förstnämnda världens våglängdsområde är kärlekens och visdomens, medan den fysiska världens våglängdsområde är hatets och vredens. Detta blir kanske lättare att förstå, när man blir förtrogen med att den andliga världen i verkligheten är en renodlat elektrisk värld, ja är elektricitetens egentliga hemvist. Enligt de kosmiska analyserna är elektriciteten hela universums livskraft; den är Guds egen ande. Men i den andliga världen, där denna ande eller livskraft inte skall genomtränga fysisk materia och därför inte kan utnyttjas av väsendet på de områden där det inte är färdigutvecklat, kan de många kortslutningarna i form av ovan nämnda tankearter aggression, antipati, vrede o s v – omöjligt äga rum. Dessa bildar det djuriska medvetandematerialet och blir därför mer och mer olämpliga som medvetandematerial för det levande väsendet ju mer det växer eller utvecklas mot humanitet eller mänsklighet. Den ofärdiga människan har således två medvetandeområden: det djuriska, som är dess medfödda arv från dess tillstånd som renodlat djur, och dess begynnande mänskliga område, som växer eller utvecklas genom de många kortslutningar som uppstår mellan dessa två områden i dess psyke eller mentalitet. Då dessa kortslutningar i sin tur har inflytande på väsendets fysiska levnadsart, kommer de ibland också att skapa kortslutningar med medväsendenas levnadsart, varigenom kriget uppkommer och sprider sig mellan väsendena. Här uppstår de olyckliga livsödena med mord, lemlästning och därmed sammanhängande sorger och bekymmer, som till och med kan sluta i självmord. Det är väsendets förmåga att skapa och uppleva dessa olyckliga tillstånd, som det befrias ifrån i skärselden, genom att ifrågavarande sinnesorgan sätts ur funktion. Därigenom garanteras väsendet att dess andliga tillvaro mellan de fysiska livnen – dess paradiset – blir den hundra procentiga mentala ljusupplevelse, det glädje- och lyckotillstånd som det som ofärdig människa omöjligt kan uppleva i renodlad form på det fysiska tillvaroplanet. Med väsendets befrielse från sin fysiska organism och dess därefter följande passage genom skärselden, där det som nämnt får en viss del av sitt förnimmelseområde satt ur funktion, blir dess förmåga till livsupplevelse och skapande betydligt nedsatt. Men detta område av dess medvetande, som det på så sätt är befriat från i paradiset, är ju hela dess fysiska ödesområde, där det hade möjlighet att göra fel och därigenom skapa olycka och motgång och betungas med de därav följande besvärigheterna, bekymren och lidandena. Väsendet har således befriats från hela sitt ofärdiga medvetandeområde, som absolut bara på det fysiska planet kan göras färdigt. Därefter rymmer dess medvetande endast de områden som är färdigutvecklade till en sådan grad, att väsendet genom dessa uteslutande kan uppleva och skapa ljus och glädje, för andra såväl som för sig självt.

39 KAPITLET

Konstnärernas paradiset

Vi skall här ge några enstaka exempel på vad det betyder att materien utan några yttre hjälpmedel eller redskap automatiskt formar sig efter det levande väsendets tankekoncentration, önskan och vilja, så som det sker på det andliga tillvaroplanet. Utifrån detta gudomliga tillstånd kan en arkitekt bygga lustslott

eller andra byggnadsverk i stor stil, alldeles som han önskar. Här begränsas han inte av att hans konstnärliga utbildning och begåvning måste vara ett levebröd. Här finns inget som heter levebröd. Ingen på det andliga planet skall tjäna pengar eller arbeta för att klara det dagliga livet. Här är livet en absolut idealtillvaro för alla, och väsendena manifesterar absolut bara vad de själva önskar. Av omgivningen och av medväsendenas manifestationer kan de endast uppleva sådant som de gläder och fröjdar sig åt. Allt som inte har en sådan verkan tillhör våglängdsområden som de är avskurna ifrån på grund av den mentala förvandling de genomgått under skärseldsperioden. Därför kan inget som helst mörker vinna insteg här. När en arkitekt vill skapa ett byggnadsverk på det andliga planet behöver han inte ha en mängd medarbetare, hantverkare och arbetare för att kunna utföra sin plan, vilket skulle vara fallet i den fysiska världen. Han har inte heller några materialanskaffningsproblem, eftersom den andliga substans som i sig själv är omanifesterad tillgänglig överallt – och som med tankens hjälp materialiserar och formar sig som de levande väsendena önskar och vill – också här gör sig gällande. Det står alltså i arkitektens makt att skaffa sig tillräckligt material till sina projekt, om han alls vill bygga upp dem sten för sten och inte tänker sig dem helt färdiga på en gång, helt utan någon föregående uppbyggnad, vilket även det står i hans makt. Här kan han med andra ord genomföra alla de favoritplaner som han på grund av många olika hinder omöjligt kunde förverkliga på det fysiska planet.

Också andra konstnärer kan på motsvarande sätt, med blotta tankens makt, skapa de mest strålande landskap, porträtt, fantasifigurer eller andra konstverk av många olika slag. Konstverken här skiljer sig från dem på det fysiska planet genom att de framträder som "levande" i samma mån som deras upphovsmän varit i stånd att tänka sig dem och kunnat besjåla dem med sitt eget liv. Här framträder en konstnärlig bild av ett landskap i sin högsta och fullkomligaste form inte som en tavla målad på en duk. Nej, den framträder i sitt naturliga tillstånd i sin milsvida utsträckning med skogar, sjöar, åkrar, himmel, hav och land, med städer, människor, djur o s v alltefter den begåvning eller den förmåga att koncentrera sina önskningar och tankar som konstnären tillägnat sig genom sin utveckling i sina fysiska jordeliv. I förhållande härtill skulle ett motsvarande konstverk på det fysiska planet endast framträda som en miniatyrbild, målad på duk eller liknande och med stillastående detaljer. På det andliga planet däremot är konstverket en fullständig uppfyllelse av konstnärens önskedröm, allt eftersom han utvecklats mot genialitetens stadium. Han kan således utrusta sitt konstverk med sin egen energi eller livskraft. På sjön skulle svanar simma. Vackra, vita sommarskyar skulle röra sig fram över himlavalvet. Skogen skulle genljuda av fågelsång och andra ljud som hör hemma där. Sommarbrisen skulle skönjas i trädkronorna och havets vågor skulle rulla mjukt in mot en härlig vit strandremsa, där människor tumlar om i de blågröna dymningarna. Och över alltsammans skulle solen lysa med sitt allt upplivande och värmande himmelska ljus. Hela visionen skulle fullständigt bäras upp och vidmakthållas genom konstnärens tankeförmåga, tankekoncentration, önskan och vilja. Konstnären kan naturligtvis också tänka sig ett helt annat motiv inom ramen för sin speciella begåvning, sin tanke- och skaparförmåga på det andliga planet. Och då tänkandet här är detsamma som direkt skapande i materien, kommer detta konstverk att framstå som en ny strålande vision för honom själv och hans beundrande medväsen på samma plan. Konstverket kan vara ett återgivande av oväder. Svarta moln som genomkorsas av lysande blixtrar täcker himlavalvet. Mullrande åska, ackompanjerad av rop, skrik och andra ljud som hör hemma i en sådan situation, hörs genom stormen. Med sin

tankekoncentration och begåvning kan han också skapa de skönaste och mest strålande landskap i morgon- och aftonrodnadens lysande sken såväl som silverskimrande månskenslandskap och andra naturbilder i strålande, levande visioner.

Om samma geniala konstnärs skapelser på det andliga planet är bilder av människor och djur, framträder också dessa som helt naturliga och "levande". Människofigurerna kan tala, sjunga, le och gråta, medan djurfigurerna springer, hoppar och ger ljud ifrån sig allt efter konstnärens förmåga, önskan och vilja.

52 KAPITLET

Det humana eller mänskliga paradiset

I det humana eller mänskliga paradiset finner vi uppfyllelsen av alla de önskedrömmar som går i riktning mot humanitet eller kärlek till nästan. Människor som önskar hjälpa nödställda väsen får här på det andliga planet uppleva hur de som skyddsänglar får sin önskan uppfylld. Det är dessa som hjälper väsendena ut ur skärselden och in i det för vart och ett av dem bestämda paradiset eller önsketillståndet. Det är också väsen från detta paradismråde som medverkar till att de fysiska väsendena blir bönhörda och får hjälp i sin ödessituation, så gott detta låter sig göras från det andliga planet. De finns till hands överallt och kan ofta till och med gripa realistiskt in i ett fysiskt väsens öde och på ett till synes mirakulöst sätt hjälpa det igenom en allvarlig kris. Här i detta mänskliga paradismråde finner vi också det tidigare omnämnda konstnärernas paradiset, liksom det här naturligtvis också finns ett paradiset för vetenskapens utövare, där de kan få sina önskedrömmar förverkligade. Det finns således ett strålande paradiset för absolut alla existerande levande väsen.

56 KAPITLET

Livets väg eller vägen till paradiset

Vi har nu kommit till vägens slut i denna vår lilla kortfattade översikt över livets väg eller vägen till paradiset. Vi har genom denna översikt fått en liten inblick i hur väsendena en tid nödvändigtvis måste leva i två världar: den andliga världen, som är den primära och hemvisten för alla levande väsens livsupplevelse och skapande, och den fysiska världen, som är ett livsviktigt tillbyggt område, vars materia är det material som Gud använder för att omskapa de levande väsendena till sin egen avbild. Utan denna materia skulle, som vi sett, allt skapande av medvetande vara omöjligt. Det är därför en livsbetingelse för de levande väsendena att för en tid få inkarnera i denna materia, för att här, som vi också tidigare påpekat, kunna uppleva hur deras levnadssätt skall vara och hur det inte skall vara och därigenom förkovras i upplevelsen och praktiseringen av detta: *att vara ett med Gud*. Reinkarnationsprincipen eller väsendenas långa rad av fysiska jordeliv framträder därför här som Gudomens stora och breda landsväg fram till hans eget strålande och eviga paradiset på allvishetens, allkärlekens och allmaktens högsta tinnar. Här i detta allt överglänsande högsta paradiset befinner vi oss vid slutmålet för allt livs rörelse mot ljusets höjder eller den evige Fadern. Det finns inte ett enda levande väsen i det fysiska världssalltet som inte färdas på denna väg som leder till alla väsens gudomliga hemort. Denna livets väg är oerhört lång, men vi har sett att det är väl sörjt för den trötta vandraren som skall färdas på den. Här finns många härbärgen, som är uppförda i samma glada och lyckliga stil som fadershemmet eller Guds eget paradiset, vilket är målet för alla som färdas utmed denna gudomliga väg. Här kan den betryckte vandraren gudasonen övernatta, vila ut och bli delaktig av hela den faderliga kärlekens livsvärme och välbefinnande. Här kan han få sin slitna och skröpliga fysiska "resdräkt" utbytt, ja få en helt ny färdutrustning, så att han frisk och med nytt livsmod kan bege sig ut på en ny etapp, till nästa härbärke. På så sätt

fortsätter han från härbärke till härbärke på den långa resan mot livsäventyrets stora uppenbarelse eller lösningen på livsmysteriet eller världsalltets gåta. De fysiska jordeliven är det levande väsendets vandringsetapper mellan härbärgena. Dessa i sin tur är detsamma som det levande väsendets andliga tillvaro eller uppehåll i paradiset mellan sina fysiska jordeliv. Vi har redan sett vad dessa paradis betyder för det levande väsendet. Det får här tillfälle att för en liten tid kasta av sig respackningens tunga mentala bördor, sorger och bekymmer, sina lidanden och besvärligheter och iklädas sin himmelska furstedräkt: fredens, glädjens och lyckans strålgloria, samtidigt som det här får leva i uppfyllelsen av sina, för ögonblicket högsta tänkbara, önskedrömmar. Och efter att på så sätt ha dvalts i Faderns kärlek, genomströmmats av nytt livsmod och fått nya gudomliga krafter, ny fysisk organism eller "resdräkt" kan den evige gudasonen åter ge sig ut på resa i den fysiska världen och tillryggalägga etappen till nästa härbärges faderliga välsignelse. På så vis fortsätter han vidare och vidare längs den långa kosmiska livsvägen fram till sitt slutliga, allt överstrålande himmelska hem hos sin evige Fader och får uppleva hans direkta välsignelse och kärleksfulla omfamning. Det är detta Gudomens mottagande av sin hemvändande son som vi känner till under benämningen "den stora födelsen".

Förslag till frågor att reflektera över

1. Vad betyder vår uppfattning om döden för vårt dagliga liv?
2. Vilka erfarenheter har vi som bekräftar existensen av en andlig värld?
3. Vilka likheter och skillnader finns det mellan livet i den fysiska och den andliga världen?
4. Vad talar för eller emot Martinus beskrivning av vistelsen i den andliga världen, i den beskrivning Eben Alexander ger oss av sin nära-dödenupplevelse?
5. Hur förbereder vi oss för döden?
6. Om livet i den andliga världen är så fantastiskt som Alexander och Martinus beskriver, vad ska vi då med den fysiska tillvaron till?

ONSDAG

The beauty in truth

Presentation: *Filmen är ca 30 min lång. Engelskt tal med svensk text.*

Dokumentär om den första afroamerikanska författaren som mottog det prestigefyllda Pulitzerpriset för sin roman *Purpurfärgen*. Filmen berättar om Alice Walkers starka känsla för rättvisa och hennes fokus på svarta kvinnors kamp mot rasism, sexism och våld i nära relationer. Därutöver får vi höra om hennes fördomsfrihet på det sexuella området.

Texter från Tredje testamentet

Är det inte den geniala, intellektuella och konstnärliga insikten och skaparförmågan som höjer människan över djurets nivå?

Martinus: Livets Bog, band 5, st. 1827

SMÅBOK NR 13 – Juleevangeliet *Kapitlet 21-25*

21 KAPITLET

Världens största konstverk har inte blivit till genom hanköns- eller honkönsmentalitet eller genom självbevarelsedrift, utan genom kristusmentalitet

Vad är det då som gör att jordmänniskan är något mer än ett däggdjur? – Det är alla de manifestationsarter som inte är nödvändiga för eller har något att göra med ett vidmakthållande av äktenskapet, fortplantningen eller parningsakten. Det är med andra ord alla de manifestationer som en människa av hjärtat har lust att utföra, inte därför att de utgör en betingelse för självbevarelsedriften eller i kampen för det dagliga brödet och inte för att de eventuellt ger mycket pengar, utan enbart därför att det är en gudomlig njutning att sysselsätta sig med dessa speciella manifestationer för deras egen skull. Att utföra en viss bestämd manifestationsart eller en viss sorts arbete, endast därför att det ligger en glädje och inspiration i att utföra själva arbetet, visar en helt ny mentalitet. Det är närvaron av detta mentala tillstånd som utgör de begynnande symtomen på att väsendet är ett "kristusbarn". Det är nämligen de begynnande talangerna för manifestation av "himmelriket". Det är begynnelsen till den värld, i vilken det inte skall vara "gråt och tandagnisslan". Det är början till fundamentet för den "frid" och det "välbehag" för jordmänniskan som julevangeliet ger löfte om. Det är nämligen produkterna av denna stora glädje och inspiration som bland annat fyller all världens museer eller offentliga konstsamlingar med de så kallade ovärderliga "konstskatterna". Rymmer inte dessa stora, för allmänheten tillgängliga konstsamlingar geniala manifestationer, ja rent av överjordiskt sköna alster av världens största genier, till allmänt beskådande, till glädje och inspiration för allmänheten eller samhällets alla enskilda individer? – Vilken skillnad mellan ett sådant museum och ett affärsmässigt varuhus! – I museet ser vi ett stort, utvalt och granskat område av det yppersta som jordmänniskan kunnat frambringa, helt utan tanke på ekonomisk vinning, ära eller berömmelse. Ja, visar inte historien just exempel på hur enskilda konstnärer eller genier rent av svultit, lidit nöd och brist på det dagliga livets alla områden och avstått från ett högt betalt förvärvsarbete eller varit utsatta för förlöjligande, spott och spe, kritik och förföljelse, till och med från sin familj och sina

närmaste vänner, endast därför att de efterkommit sitt genis starkaste krav, begär eller drift och därigenom fullbordat sina geniala mästerverk utan någon som helst materiell vinning. Tänk, om dessa konstens eller skaparförmågans stora representanter i stället för sin konst hade valt ett arbete som kunnat ge dem stora inkomster, hur fattig skulle då inte världen i dag ha varit på verkligt stora geniala mästerverk. Men dessa stora genier valde alltså att skapa konst hellre än att skapa förmögenhet. De kände att det var deras mission att skapa sköna ting, utan att ta hänsyn till vad det skulle kosta dem själva i umbäranden och tårar. Och deras geni trollade fram konstens största uppenbarelser, mästerverk som i dag måste betalas med miljontals kronor, pund eller dollar – om de inte redan blivit samhällets och därmed hela mänsklighetens egendom och därför inte längre kan köpas eller omsättas i försäljningsvärde.

Museerna runt om i världen rymmer alltså jordens största rikedomar i form av geniala konstverk, uttryck för jordmänniskans allra högsta kunnande, till och med skapade under svält, umbäranden och tårar. Dessa mästerverk har inte tillkommit på grund av något anbud om en viss betalning i timmen, om dagen eller i veckan. De har endast blivit till därför att deras upphov känt att de måste skapas, och för dem var det glädje nog, att de trots allt lyckats skapa dem.

Att sedan andra människor, geniala affärsmän, tjänat stora förmögenheter på mästarnas verk och levt högt på dessa geniala konstalster, innan de blivit offentlig egendom och därmed tillgängliga för allmänheten, detta förändrar ju inte de omständigheter under vilka de kommit till, och som uppenbarar deras upphov eller skapare som "kristusväsen" på detta speciella skaparfält. Sådana skapelser har i många av dessa väsens liv orsakat både "getsemane" och "korsfästelse". Men sedermera, efter hand som massan utvecklades till att uppskatta och förstå deras verk eller geniala manifestationer, har man höjt dem till skyarna, så att de genom detta erkännande har fått en sorts "uppståndelse". Att det är "kristusprincipen" som vi här i dessa väsen har framför oss, går det alltså inte att komma ifrån.

22 KAPITLET

Skillnaden mellan varuhuset och konstmuseet

Hur helt annorlunda är det inte med produkterna i ett varuhus eller en affär! – Här uppvisas också många underbara, ja till och med geniala ting. Men dessa har inte frigivits som offentlig egendom eller utställts enbart för att gratis beskådas av allmänheten. De är ännu ofria och bundna eller monopoliserade som medel, varigenom smarta finanshajar och aktieägare dagligen kan föröka sina förmögenheter utan att själva utföra något nämnvärt arbete, och alltså i hög grad leva på producenternas eller skaparnas bekostnad. Och hur är det med alla övriga produkter i ett sådant varuhus, tjänar de inte samma ändamål? – Och vilka är det som framställer alla dessa produkter? – Är det människor som tillverkar dem endast i glädje över att just få tillverka dem, utan hänsyn till ekonomi eller vinning? – Nej, det hör i så fall endast till undantagen. Det allmängiltiga är i stället att varorna är tillverkade av betalda arbetare som, genom omständigheternas tvång och sin obemedlade ställning, alltifrån födelsen är predestinerade till att dagligen av sitt liv sälja vissa timmars arbetskraft för att av samma liv bärga just de timmar som de med nödvändighet måste använda till att sova och till att sörja för artens fortbestånd eller sitt erotiska krav. Det är en självklar sak att det av dessa varelser manifesterade arbetet inte blir utfört i glädje över att man just får utföra det, för arbetets egen skull, vad det än må kosta, och oavsett om man får betalt för det eller inte. Det allmängiltiga är ju att det uteslutande utförs som betalt arbete. Men betalt arbete är ju detsamma som betalt liv, och betalt liv åter är ju detsamma som slaveri. Varuhus och övriga

affärs- och butikslokaler skiljer sig alltså från museer därigenom, att medan de sistnämnda är utställningslokaler för geniala alster, osjälviskt framställda och skänkta av sina upphov mer av glädje över skapandet som sådant och den glädje och inspiration de kan vara för andra, än med tanke på materiell vinning, så är däremot varuhusen och affärerna utställningslokaler för produkter som skapats av "slavar" eller människor som varit nödsakade att dagligen sälja vissa timmar av sitt liv för att bärga dygnets övriga timmar åt sig själva. Dessa alster eller produkter återigen är bara avsedda till att, som nyttoföremål kamouflerade betalningsmedel eller valuta, göra det möjligt för affärernas eller varuhusens innehavare att utnyttja eller köpa ännu fler timmar, dagar eller månader av andra människors liv. Vad anser man om att det i ett sådant varuhus säljs varor till priser som kanske utgör mer än det dubbla framställningspriset, alla kostnader inräknade? – Betalar man inte här en summa pengar som man inte alls får någonting för? – Och betyder inte detta för en obemedlad köpare ett antal dagars eller månaders arbete hos någon arbetsgivare?

Sannerligen, det är skillnad på ett affärsmässigt varuhus och ett museum. Affärshuset existerar i kraft av köp och försäljning av jordmänniskors liv, vilket principiellt är detsamma som "slaveri". Museet däremot existerar i kraft av stora mästares osjälviskt skapade, geniala konstverk, i vilkas betagande inspirationskraft och stimulerande intellektuella utstrålning det kärleksfullt söker omfamna alla sina besökande. Står vi inte här, inför dessa två sorters varuhus eller magasin, vid portarna till två världar? – Är inte ingången till affärshuset porten in till koncentrationen av den värld, där livet är pantsatt som betalning för de timmar man nödvändigtvis måste ha för att få sova och befordra artens eller släktets bestånd och fortplantning och där man alltså "måste äta sitt bröd i sitt anletes svett". Därför är frågan här inte, vilket arbete man helst vill utföra, utan i stället vilket arbete som ger mest pengar eller största ekonomiska vinning, då den här erhållna valutan utgör det halmstrå som alla ekonomiskt slavbundna jordmänniskor med begärlighet griper efter, i tro att de med hjälp därav kan häva sig upp ur den materiella fångenskapen och köpa tillbaka sina själars förlorade frihet. På denna övertro är varuhusen och affärslivet baserade. Och ju flottare rostfria stålpelare, spegelglasdörrar och marmorfasaderna briljerar med, desto starkare bekräftar och uttrycker de denna övertros triumf. Men lika lite som en drunknande kan rädda sig med hjälp av ett halmstrå, kan en människa köpa sig verklig själsfrid med hjälp av någon valuta – kronor, pund eller dollar. Rikedom är ett själens fängelse lika mycket som fattigdomen. Sade inte världsåterlösaren till sina lärjungar att "det är lättare för en kamel att komma igenom ett nålsöga än för en rik att komma in i Guds rike"? – Nej, affärsvärldens stora palats, varuhus och banker visar inte vägen till julevangeliets stora och varaktiga "frid på jorden" och det därav följande "välbehaget" för människorna.

23 KAPITLET

De konstnärliga mästerverken är "kärleksbevis"

I de stora museerna, biblioteken och andra för allmänheten tillgängliga intellektuella centra har man däremot tillfälle att se några av världens största och skönaste intellektuella alster, varmed man kan berika sin ande, bli stimulerad och besjälad med innerlig längtan efter att själv kunna nå upp till en sådan fullkomlighet i skapande som strålar ut från galleriernas väggar, hyllor och montrar. Är inte alla dessa geniala konstnärliga skapelser – böcker, tavlor eller skulpturer – en enda stor samling "kärleksbevis"? – Är de inte just avsedda att liva upp, pryda och försköna de väggar, salar, gallerier och övriga omgivningar där de placeras? – De är sannerligen inte framställda för att göra

omgivningen ful, mörk och trist. Men när de sålunda skall liva upp och försköna tillvaron och omgivningen för åskådaren är de ju i allra högsta grad "kärleksbevis" för denne åskådare. Och dessa konstnärliga alster, särskilt när det gäller tavlor och skulpturer, är alls inga medel, varigenom man kan göra andra väsens livstimmar till "slaveri" – långt därifrån! Då de sålunda enbart utgör "kärleksbevis", är det ju den absolut hundra procentiga "nästkärleken" som här värmande och livgivande strålar oss till mötes från museets stora, ljusa salar. Här ser vi produkter, skapade av sina upphov enbart i glädjen över att åstadkomma något som kan värma och lysa upp människosinnet, oberoende av vad det kostat av svält eller korsfästelse och utan någon som helst tanke på ekonomisk vinning. Vem har större kärlek än den som offerar sitt liv endast för att medverka till att göra andras liv lyckligt? – När geniet eller mästaren sålunda trotsar svält, nöd och elände, spott och spe, och inte ser till någon ekonomisk vinning, emedan det betyder livet för honom att få sin skapelse så fullkomlig som möjligt, och när denna skapelse fortsätter att ge åskådaren "kärleksbevis" och fylla hans sinne med beundran, inspiration och längtan efter att själv nå fullkomligheten, då måste man erkänna, att konstverkets eller mästerverkets skapare verkligen älskat eller gjort mer för denne åskådare än han gjort för sig själv. Själv trotsade han alla besvärligheter för att skapa sitt verk sådant, att det kunde bli just ett permanent "kärleksbevis" för åskådaren. Sannerligen, är inte detta "nästkärlek"?

24 KAPITLET

När jordmänniskorna klavbinder varandra i legaliserat livsrofferi

Vi har här genom beskrivningen av varuhuset och museet fått en inblick i två världar. Varuhuset eller affären var endast ett centrum för köp och försäljning av liv. Dess eleganta utstyrelse, dess marmorfasader, silverskimrande stålpelare, dess neonillumination och bländande ljuseffekter m.m. är endast en förgylld ram kring detta "köpande och säljande" av liv eller timmar av liv, kamouflerat och omskat till bruksföremål. Alla dessa bruksföremål är saker som kostat ett visst antal arbetare ett visst antal timmar av deras liv. Dessa omskapade livstimmar salubjuds nu i sin tur till allmänheten för ett visst penningbelopp. Pengar är ju ännu jordmännisklighetens egen måttstock för livstimmar. Då allt liv i varuhuset sålunda mäts i pengar, är pengar endast detsamma som ett visst antal livstimmar. I form av bruksföremål säljer varuhuset eller affären livstimmar och får som betalning livstimmar tillbaka i form av pengar. Man köper alltså livstimmar för livstimmar. Denna princip är som sådan gudomlig, ty den uttrycker ju den sanna affärsprincipen. Samma värde för samma värde. Det är denna princip som hela universum är baserat på. Varje levande väsen måste sålunda ge sitt liv för att få sitt liv. Det är denna princip eller samma lag som betingar att "man skall älska sin nästa som sig själv". Men jordmänniskan, representerad genom varuhuset, vet ingenting om denna den sanna affärsprincipens gudomlighet. Hon köper och säljer livstimmar och ger sålunda visserligen livstimmar för livstimmar, men absolut endast på villkor att hon får fler livstimmar tillbaka än hon ger. Ett bruksföremål som kanske kostat fem livstimmar säljs inte för fem livstimmar, utan helst för minst det dubbla. Ja, man skulle kanske bland sakkunskapen inte ens kalla en sådan handel för en "god affär".

Men varför skall fem livstimmar kosta mer än fem livstimmar? – Jo, därigenom kan man nämligen leva högt på sina medväsens liv. Ju fler livstimmar man på detta sätt i form av legaliserad handel eller affär kan beröva eller avtvinga sina medväsen, desto mer kan man själv slippa ifrån att uppfylla villkoret för sin egen existens eller uppfyllandet av livets lag. Man slipper

sålunda i motsvarande grad ifrån att betala sina egna livstimmar med motsvarande livstimmar.

Jordmänskligheten har rent av legaliserat detta kamouflerade livsrofferi och gjort det till det bärande fundamentet för sin tillvaro, liksom den moderna uppfostran och skolgången i utomordentligt stor utsträckning är baserad på en strävan att göra individerna till genier eller experter på detta område, för att därigenom åtminstone ge dem förmåga att beskydda sina egna livstimmar mot livsrofferiet och det därmed förbundna "slaveriet". Om man inte här är en genial expert, blir ju ens egna livstimmar rövade av andra. Och det är därför inte svårt att se att jordmänsklighetens livsföring just kulminerar i att överträda själva livets högsta lag, vilken fordrar "en livstimme för en livstimme" eller "samma värde för samma värde" och inte högre värde för lägre värde. Men när det absoluta villkoret för livets fullkomliga existens inte alls uppfylls, i det att väsendena medvetet utvecklar sig till genier i att så kamouflera den dagliga tillvaron, att de till och med legalt kan ta emot högre värde för ett lägre värde och därigenom tillskansa sig livstimmar som de inte alls återbetalar med några andra livstimmar, så måste ju detta nödvändigtvis leda till att några väsen i tillvaron inte alls får sina egna livstimmar, eftersom andra väsen lagt beslag på dessa, ibland till och med innan de blivit födda. Och dessa andra väsen kan härigenom inte endast vara i besittning av sina egna livstimmar utan att alls prestera något i gengäld, utan de lever också högt på de från medväsendena rövade livstimmar. Det är därför självklart att jordmänskligheten under dessa omständigheter omöjligt kan uppnå det absolut fullkomliga livet. Och därför är det i dag så, att alla tvingas av alla att koncentrera sig på att på bästa sätt beskydda sig mot detta dominerande livsrofferi. Alla är sålunda mer eller mindre tvungna att göra sig till experter i "livsrofferi".

Men ju mer man tror sig kunna beskydda sitt liv genom denna utveckling, desto mer kommer världen, vilket här vill säga: jordmänsklighetens verkliga normala upplevelse av livet, ur jämvikt. Detta återigen resulterar i krig av alla slag: krig mellan nationer, krig mellan arbetare och arbetsgivare, krig mellan religiösa sekter, krig mellan politiska rörelser, krig man och man emellan. Sannerligen, det behövdes ett "julevangelium", en ljusets uppenbarelse eller ett väsen som kunde demonstrera för jordmänniskorna att "det är saligare att giva än att taga" och att man skall "vända den högra kinden till när man blir slagen på den vänstra", liksom att man genom att ge sitt liv för andra kommer att äga det. Här gäller det sålunda inte alls att begära två eller flera livstimmar för en timme, eftersom man i själva verket inte alls har kommit till världen för att låta sig tjänas, utan för att tjäna, och i synnerhet som man endast *kan* tjäna jordmänskligheten, medväsendena och världen just genom "att tjäna" och inte genom att "låta sig tjänas" eller på annat sätt göra sig till parasit eller genom skadliga abnormiteter vara ett hinder i den gudomliga skapelsen eller manifestationen av världsfreden.

25 KAPITLET

"Himmelriket" eller den verkliga världsfreden är inte en värld som bygger på tävlan i rofferi av medmänniskornas livstimmar

I varuhuset blomstrar alltså den värld eller mentala sfär, där man "hellre tager än giver" och därigenom hämmar sin totala andliga frihet. Jordmänniskan har blivit en mental slav, en pengarnas fånge, antingen det är som tiggare eller som en krösus. Det är ingen av dessa två former av framträdande som uppfyller villkoren för världsfreden. Och denna kommer därför också att förbli ouppnåelig så länge dessa två manifestationsformer är allmängiltiga. "Himmelriket" eller den verkliga världsfreden är inte en värld av vare sig legala eller illegala slavar

eller slavägare. Det är inte en värld av individer med herrefolkstendenser. Det är inte ett rike eller en sfär som baseras på tävlan i rofferi av medmänniskornas livstimmar. Det kan enbart vara en värld där alla älskar alla, eller varje individ älskar sin nästa som sig själv. Julevangeliet är alltså inte en vacker utopi, utan är tvärtom jordmännisklighetens framtida allra högsta vetenskap. Och det är denna vetenskap som strålar ut från all uppenbarelse av verklig genial konst, skapar atmosfären i de stora konstmuseernas mäktiga hallar och sprider denna världsförskönande atmosfär från sina väggar, hyllor och montrar. Även här är det omskapade livstimmar vi ser, men dessa är inte längre betalningsmedel i det mentala och kroppsliga slaveriets ekonomi. Nu har de uppnått vad de ursprungligen var bestämda till – deras upphov må ha varit medvetna därom eller ej – nämligen att vara kärleksbevis för varje åskådare och sända ett himmelskt eller överjordiskt inspirerande ljus djupt ned i hans själ, och därigenom låta honom förnimma existensen av en värld som är högre än den på köp och försäljning av livstimmar baserade slav- och herrefolkstillvaro som vi hittills har uppfattat som kultur och civilisation. Ländernas stora konstmuseer är sålunda det begynnande resultatet av det "riktiga människorikets" intåg i den jordiska sfären. Allt som utgör verklig genial konst kan enbart vara en kulmination av vetenskap, liksom verklig vetenskap i sig själv endast kan manifesteras som genial konst. Dessa två faktorer bildar således tillsammans en enhet som endast kan existera som ett verkligt kärleksbevis, vilket vill säga att denna enhet uteslutande är till glädje och välsignelse för åskådaren. En konst som i sin struktur inte representerar den högsta vetenskapen på sitt område, är inte konst, och den vetenskap som inte är konst, är inte heller någon verklig vetenskap.

Förslag till frågor att reflektera över

1. Vad betyder lidandearfarenheterna för konsten?
2. Vilken betydelse har det för ett konstverk, om det har någon, huruvida konstnären är man eller kvinna?
3. Vad är syftet med konst?
4. Vilken är källan till den konstnärliga kreativiteten?
5. Har vi exempel på konstverk som har haft en personlig betydelse för oss?
6. Vilket samband finns det mellan konstnärens liv och verk?

TORSDAG

Framtidens statistik

Presentation: *Filmen är ca 30 min lång. Engelskt tal med svensk text.*

Utdrag ur en video med den svenska medicinprofessorn och statistikern Hans Rosling, som visar intressanta – och i några fall överraskande – siffror om utvecklingen i de olika delarna av världen med avseende på födelsetal, befolkningssiffror, hälsotillstånd, undervisning, levnadsstandard, inkomstfördelning och energiförbrukning, etc.

Texter från Tredje testamentet

*Jordmänniskosamhället utgör en kosmisk
realitet som befinner sig i utveckling.*

Martinus: Livets Bog, band 1, stk. 117

KOSMISKA LEKTIONER 3 – “Den längst levande avguden” *Kapitlet 7-9*

7 KAPITLET

En jämförelse mellan jordens skapelse eller tillblivelse och jordmänniskhetens tillblivelse

Är inte detta något som pekar mot ett gott slutresultat: att jordklotet nu har resurser nog, ljus- och värmekällor nog för ett långt större antal jordmänniskor än som nu befolkar klotet, ja, för myriader av ännu ofödda generationer? – Inte har väl jorden alltid haft sådana strålande betingelser eller möjligheter för jordmänniskt liv! – Det har funnits en tid då den ännu inte alls var så lugn i sitt inre. För att nå sin nuvarande grad av fullkomning har den måst passera de mindre fullkomliga utvecklingssteg då jordskalven var dagliga företeelser över hela jordekroppen och då glödande, sjudande, bubblande och kokande lavamassor välvde fram såväl på havets botten som på kontinenternas ytor och åstadkom väldiga översvämningar och förskjutningar i oceanernas och landområdenas kustlinjer. Ja, det hela hade då en så liten stadga att kontinenterna eller de fastare delarna av jordytan liksom flöt ovanpå de mindre fasta delarna eller så att säga på en gungfly av ännu icke nedkyld, explosiv materia. – Landmassorna höjde sig, tog överbalans och stjälppte över ända, slets i stycken och sjönk i djupet för att trycka andra och lättare materiemassor upp till ytan. – Ja, är inte våra kontinenters kustlinjer, djur- och växtvärld samt geologiska företeelser i viss utsträckning av en sådan beskaffenhet att de alltjämt vittnar om det faktum att dessa kontinenter är identiska med brottstycken av en helhet som genom väldiga forntida katastrofer rämnat i delar som glidit längre och längre från varandra och blivit till de öar och fastland eller världsdelar som i dag karakteriserar världskartan? – Lever inte ännu i dag berättelser kvar om kontinenter som sjunkit i havet och om kustlinjer som förändrats? – Inte tror väl någon att världskartan eller rättare sagt jordytan i dag ser ut som den såg ut för miljoner år sedan?

Nej, jordklotets kropp har inte alltid varit så stillsam av sig som i dag! Man vill kanske invända att jorden i denna sin våldsamma orosperiod inte hyste några människor, och detta är ju alldeles riktigt. Men detta visar just att det är logik i skapelseprocessen och styrker vårt påstående att denna period inte var

ett slutresultat utan endast ett ofärdigt stadium i förhållande till vad jordytan är i dag. Om man nu tänker sig att människor från ett annat klot, men på jordmänniskornas nuvarande utvecklingsnivå, hade kunnat iaktta denna jordens ofärdiga och våldsamma period, skulle de då inte ha ansett den vara ett slutresultat? – Skulle det inte varit svårt för dem att tro att detta klot en gång skulle bli en fullkomlig bostad för varelser av kött och blod? – Skulle de männe inte ha gjort sig skyldiga till samma misstag eller illusion som jordmänniskorna i dag gör i fråga om sitt ödestillstånd? – Skulle de inte ha hävdats att jorden med sina flytande och kantrande kontinenter, sina våldsamma översvämningar, sin rämnande och skälvande yta måste vara ett kaos, ett tillfälligheternas sammelsurium, där aldrig någonsin den logiska plan skulle uppenbara sig som vi i dag ser som ett orubbligt faktum?

Men förhåller det sig annorlunda med jordmänniskornas ödestillstånd i dag? – Finner vi inte här samma våldsamma oro, samma kantring av kontinenter, samma explosioner, samma rämnande, samma förändring av kustlinjer o. s. v.? – Vad är jordmänniskans besvikelser? – Är de inte verkningarna, flodvågen efter mentala kontinenter som sjunkit i djupet, förhoppningar som grusats? – Vad är lemlästningarna, sjukdomarna och lidandena? – Är de inte mentala såväl som kroppsliga kontinenter eller medvetenhetsytor som rämnat och gått isär? – Vad är hetsighetsanfallen, vredesutbrotten och hämndakterna? – Är de inte den glödande materiens våldsamma explosioner, dån och larm? – Och var är individens anslutning till nya idéer och förkastande av gamla utlevade traditioner? – Är det inte förändringar i hans mentalitets kustlinjer? En kartläggning av jordmänniskans mentalitet i dag skulle, lika litet som en kartläggning av jordytan i dag, ge exakt samma konturer som i en för länge sedan svunnen forntid. Men varför skulle det "kaos" som det jordmänniska ödestillståndet i dag uppvisar vara uttryck för en mindre logisk plan eller fullkomlighet i den stora skapelseprocessen än det "kaos" som jordens forntid uppvisade? Måste man inte finna varje gåtas lösning genom en jämförelse med existerande analoga fall? – Vill man utreda människans ödesdaning, måste man naturligtvis undersöka allt vi känner till av liknande situationer från tidigare tillfällen. Var skulle man eljest finna lösningen? – Varje lösning som ej är analog med ett tidigare fall är ingen lösning utan ren fantasi eller dikt, eftersom den ju på intet sätt kan motiveras. Människans ödesdaning är liksom allt annat i tillvaron ett led i eller en produkt av den stora omvandlingsprocessen. Vi måste därför lära känna denna omvandlingsprocess. Vi måste studera dess metoder och de stadier den genomgår, de resultat den uppvisar från början till det färdiga slutresultatet. Och ett studium skall då alltid uppvisa detta till synes kaosartade, smältdegelartade tillstånd, där krafterna efter hand utjämnas och anpassas till den inbördes harmoni som det färdiga resultatet alltid företer. Och ett bättre jämförelseobjekt till skapelsen av människans öde än själva jordklotets egen omvandlingsprocess existerar inte. Och när det ur detta väldiga, explosiva, till synes kaosliknande tillstånd uppsteg en så strålande värld som den jordklotet i dag är, varför skulle då inte också en sådan bagatell i skapelseprocessen utlösas som skapandet av jordmänniskans egen kunskap om detta hennes klots strålande fullkomlighet? – Och varför skulle inte den härav följande fullständiga administrationen och det verkliga utnyttjandet av klotets överflödande rikedomar bli till verklighet, dessa rikedomar som är så stora att människan helt kan befrias från sina nuvarande näringsbekymmer, sin missundsamhet, sitt överdrivna ägobegär, sina onaturliga egendomsbegrepp som i så hög grad besudlar hennes uppfattning av tillvaron och hindrar henne att se den strålande

värld av under som den stora skapelseprocessen lagt för hennes fötter? Jo, jorden har av den stora skapelseprocessen redan förts så långt fram mot sin fullkomning att den kan börja bli boningsort och skådeplats för det riktiga människoriket. Endast den jordmänniska allmänhetens egen kunskap härom är det ännu ofärdiga eller felande ledet. Men jorden väntar, och allmänheten skall vakna. Guds rikes plan är på väg att bli även "av denna världen".

8 KAPITLET

Jordmänniskan inviges i ödesmateriernas hemlighet genom sin organisms reaktionsförmåga

Hela jordmännisklighetens upplevelse av lidande, eller dess ödesdanings skenbara slumpmässighet, beror alltså uteslutande på okunnighet eller ett ofärdigt tillstånd. Om alla varelser hade de absolut nödvändiga kunskaperna på alla livsfält, skulle deras öde endast kunna vara lycka, glädje och tillfredsställelse eller det som inom religionerna betecknas som "frid". Eftersom jordens samlade mänsklighet har till sitt förfogande ett sådant övermått av resurser för både kroppslig och själslig näring att det vore omöjligt för de nu levande generationerna att uttömma dessa – även vid ett tämligen omfattande slöseri – så kan den misär, den svält och brist som en del av mänskligheten lever i, medan en annan del går under i vällevnad och överflöd, endast bero på samma mänsklighets oförmåga att administrera dessa resurser och skapa ett logiskt och därmed helt harmoniskt förhållande mellan sig själv och resurserna. Det nuvarande ologiska förhållandet mellan jordmänniskligheten och jordens tillgångar är alltså endast en fråga om vetande eller förstånd. När människan i dessa tillgångar äger ett övermått av material för skapande av livslycka men i stället använder dem på ett sådant sätt, att hennes fysiska och därmed även själsliga tillvaro endast kan betecknas som en fruktansvärd kulmination av olycka, smärta och lidande, är det ju alldeles tydligt att hon varken förstår sig på sig själv eller dessa sina rikedomar. I motsatt fall hade ju de enskilda individernas mentalitet i dag omöjligt kunnat vara så förmörkad av dessa skuggor som heter näringsbekymmer, missundsamhet och onaturligt ägobegär och som täcker utomordentligt stora områden i jordmännisklighetens mentalitet och underminerar eller förhindrar all sundhet och allt välbefinnande. Om inte dessa mörka områden existerade, skulle inte heller deras följder eller verkningar kunna existera, sådana som: slagsmål, krig och lemlästning, rånmord, blodsutgjutelser, strider om materiella värden och sociala förmåner eller bedrägeri och stöld. Att allt detta existerar beror alltså uteslutande på mänsklighetens bristande herravälde över sig själv och tillgångarna. Detta bristande herravälde pekar alltså på det faktum att mänskligheten ännu inte är tillräckligt vuxen. Och är den inte helt vuxen, så måste den till en viss grad betraktas som "minderårig" när det gäller att skapa sitt eget öde. Den har gott om det material, varav dess lycka skall skapas, men har ännu inte lärt sig att använda det på rätt sätt.

Men är det inte så här i livet att allt "minderårigt" bara är ett avsnitt på vägen till det fulla mognadsstadiet, den fulla mandomen eller det vuxna framträdandet? – Varför skulle jordmännisklighetens "minderårighet" vara något undantag från denna regel? – Bekräftar inte allt i tillvaron mänsklighetens växande mot detta mognadstillstånd? – Har inte mänskligheten kommit längre i utvecklingen i dag än för bara hundra år sedan? – Har inte varje individ av den civiliserade allmänheten i dag ett långt större vetande än gångna tiders framstående vetenskapsmän? – I otaliga skolor, universitet och andra läroanstalter inympas i miljoner och åter miljoner individer kunskaper om den materiella världen. Är inte dessa institutioner att likna vid solar som sänder strålknippen av ljus, upplevelsernas och erfarenheternas ljus, ut över all jordens

människor? – Och är det inte resultaten härav som utlöst sig i de tidigare omtalade tekniska och kemiska underverken som kommit mänskligheten till del? – Det är riktigt att de nya kunskaperna inte på alla områden skapat behagligheter eller välsignelser, men beror inte detta på att vi här åter möter sådana ofärdiga företeelser som absolut inte kan betecknas som slutresultat?

Det stora tekniska och kemiska kunnandet har helt visst möjliggjort en utvidgning av krigets fasor i oanad utsträckning eller till en kulmination av det mentala mörkret, men är inte denna utvidgning av mörkret också ett led i den stora omvandlingsprocessen? – Har inte denna utvidgning fört med sig en utvidgning av kunskapen om mörkrets orsaker? – Utan detta mörker hade det ju inte kunnat uppstå någon verklig kunskap om orsakerna. Och är det männe icke nödvändigt att få kunskaper om mörkret? – Ju större kunskaper vi har om mörkret, desto större förutsättningar får vi att skapa, uppleva och förnimma ljuset. Är det inte samma sak som gör sig märkbar i varje försöklaboratorium? – Ju större kunskaper vi har om laboratoriets farliga och explosiva eller giftiga ämnen, desto lättare kan vi vidta förebyggande åtgärder mot dessa ämnens skadeverkningar och lära oss behärska bruket av dem. Den stora omvandlings- eller skapelseprocessen låter människorna framträda i ett jättelaboratorium, låter dem experimentera med laboratoriets många olika ämnen eller kemikalier, i synnerhet de farliga, så att dessa människors okunnighet om tingen därigenom förvandlas till klara begrepp eller verkligt vetande om allt som kan vara farligt. Hur skulle människorna eljest kunna tillägna sig förmågan att undgå det farliga? – Utan kunskap om en sak vet man ju inte, om den är farlig eller ofarlig. Hur skulle man kunna sätta rätta etiketter på ett apoteks kemikalier, vätskor och salvor, om man inte kände till dessa ämnens speciella egenskaper, och till vilken nytta skulle de väl vara, om man inte kände till dessa egenskaper? – Hur skulle man kunna omvandla dem till läkande och hälsobringande mediciner utan dylik kunskap? – Hur skulle det kunna vara annorlunda med själva jordmänskligheten? – Måste inte även den i umgänget med sin väldiga rikedom av materier eller ämnen pröva sig fram till kunskaper om de enskilda ämnenas verkningsmetoder för att senare inte bara kunna beskydda sig emot deras eventuella farliga anslag utan också vid behov kunna ta dem i sin tjänst? – Men liksom forskaren i sitt laboratorium måste ha reagensglas för sina experiment med kemikalierna, måste den eviga anden bakom individen också i det stora livslaboratoriet ha reagensglas och mätningssinstrument för att kunna utforska sina “ödeskemikalier” eller livsmaterier. Detta “reagensglas” och denna “mätningssapparat” har han i sin egen köttsliga organism. Hans egna sinnen är registreringsapparater. Med vilka medel skulle han eljest kunna bli invigd i ämnenas hemligheter, deras reaktion och kraft?

9. KAPITEL

Under begreppet “humanism” börjar nästakärleken att bli det mest framträdande resultatet av jordmänsklighetens erfarenhetsmaterial

Människorna i jordzonen befinner sig alltså i själva verket i ett enda stort experimenteringstillstånd. De lever bokstavigt talat till hundra procent i sin forskning, de börjar upptäcka fel i sin livsföring, de börjar förstå, att varje fysiskt lidande har sin orsak och att man, om man kan finna denna orsak, även kan komma det onda till livs. Men det är inte endast på det rent kroppsliga området som forskningen satt in sin kraft. Liksom det uppstått en läkarvetenskap, har det också uppstått vetenskapliga fakulteter på många andra områden. Man undersöker materien, man har funnit ut hur gammal jorden ungefärligen måste vara, man känner till dess rörelser och plats i solsystemet, liksom man även blivit i stånd att beräkna andra himlakroppars vikt, storlek, beskaffenhet och

deras banor i rymden. Och vad är den politiska kampen annat än tävlan mellan partier om att komma till makten för att kunna få utveckla sina egna idéer, i vilka de tror sig ha funnit de rätta metoderna att frälsa samhället och förhindra olyckliga öden för sina individer? – Är det inte just denna tävlan som sätter sin prägel på samhällena eller nationernas öden? – Är inte deras lagsystem och rättsväsen ett praktiserande av de idéer som först nådde till målet, vilket i detta fall vill säga: till makten? Och blir inte idéerna genom detta praktiserande både vägda och mätta? – Blir inte deras fullkomlighet respektive ofullkomlighet därigenom uppenbar för alla? – Och inverkar inte den härigenom uppnådda erfarenhetsmässiga kunskapen om idéernas lyckliga eller olyckliga verkningar i praktiken på de politiska valen? – Idéer som uppvisar alltför stora och olycksdiga fel får ju motståndare och blir nedröstade, varigenom nya idéer beredes plats och kommer till makten för att sedan i sin tur på samma sätt få sin eventuella ofullkomlighet avslöjad inför allmänheten, i den mån de utlöser olyckliga eller samhällsskadliga reaktioner eller verkningar, varefter även de blir bortmönstrade eller ansedda som omöjliga. Skapar inte detta erfarenheter? – Uppstår manne icke även här efter hand en vetenskap, vars slutmål eller facit blir en absolut kunskap om allt som rätteligen kan hänföras till begreppet “humanism”?

Och vad är då sann “humanism”? – “Humanism” är den företeelse, varigenom ett kultursamhälle skiljer sig från ett natursamhälle. Medan man i natursamhället straffar och plågar sina motståndare eller fiender på ohyggligaste sätt, söker man inom kultursamhällena att bekämpa onyttiga och av hämndkänslor framkallade förföljelse- och lidandeprocesser. Visserligen för kultursamhällena krig, som i sin utlösning kan åstadkomma långt mer vittomspännande och ohyggliga lemlästningsprocesser än vad som är möjligt i ett natursamhälle, men i gengäld har kultursamhället upprättat ambulanskårer, lasarett med staber av läkare och sjuksköterskor jämte erforderligt sjukvårdsmaterial, vilket allt står redo till hjälp åt krigsskådeplatsens sjuka, sårade och lemlästade, oberoende av om de representerar fienden eller den egna armén. Detta förverkligande av liknelsen om “den barmhärtige samariten” är “humanism”, och detsamma gäller alla internationella lagar för mänsklig behandling av krigsfångar, och liknande företeelser. “Humanism” är alltså i verkligheten praktiserandet av kärleken till nästan. Ett samhälle som saknar sådana företeelser är inte något kultursamhälle utan utgör alltjämt endast en grupp individer som enbart hålles samman genom de i dem boende, ännu obehärskade, rasmässiga, djuriska dråpinstinkterna, vanorna och böjelserna. Deras sammanslutning är helt analog med den djuriska flockbildningen eller flockrörelsen och kan alltså rätteligen endast betecknas som ett “natursamhälle”.

Men då företeelser eller åtgärder som baserar sig på kärlek till nästan utgör den enda motiveringen för kultursamhällena att hävda sin högre moraliska position eller sin intellektuella överlägsenhet, får ju världens största visa rätt i sina påståenden om nästakärleken som det ideella målet för alla människor. Vad är nästakärlek annat än humanism, och vilket kultursamhälle vill inte helst bli betraktat som ledande i humanism? – Finns det några kultursamhällen som eftersträvar motsatsen? – Anser de sig inte alla handla som nästakärlekens representanter? – Påstår inte alla de krigförande kulturnationerna att de kämpar i humanismens namn? – Motiverar de inte sin krigföring genom att beskylla motparten för inhumanism? – Kärleken till nästan är sålunda – trots mycken religions förföljelse, trots hån och spe, trots ironi och förlöjligande – det stora faktum, med vilket de måste rättfärdiga sina krig eller

åtminstone kamouflera dem.

Men vad är då alla övriga sociala förmåner som i så hög grad sätter sin prägel på det moderna samhället? – Vad är de stora motorvägarna, de offentliga anläggningarna, järnvägarna, de asfalterade gatorna, skolorna, polis- och rättsväsendet o. s. v.? Är det uppbyggt för att skada eller förgöra nästan? – Är inte allt detta tvärtom uppbyggt till människornas bästa? – Men i så fall måste det ju vara bevis på nästakärlek. Och är det inte sådana realiteter som förlänar staten benämningen “kulturnation”? – Kärleken till nästan är alltså det stora fundamentet för hela den jordmänniska tillvaron, såväl för den enskilde individen som för staten eller nationen. Den store vise och den store materialisten står här på samma grund, endast med den skillnaden att den förstnämnde direkt upplever, ser och erkänner denna livets grundval eller dess verkliga mål, medan den sistnämnde endast indirekt ser eller erkänner detta mål. Att det verkligen är så, ser man av den omständigheten att det är omöjligt att avvika från nästakärlekens princip utan att därigenom avslöja sig som “asocial”, d. v. s. skadlig och underminerande för omgivningens naturliga välbefinnande. Är det inte praktiserandet av denna avvikelse som ytterst leder till juridiskt straff, fängelse eller tukthus och vanära samt renderar den skyldige epitetet “förbrytare”? – Och är det inte emot denna “asocialism” eller brist på nästakärlek som statens rättsväsen eller överhet skall skydda medborgarna och därmed garantera eller värna det mått av kultur som staten har? – Är det inte just på de områden, där denna garanti inte fungerar, som staterna eller nationerna har sina svaga punkter? – Och är det inte dessa svaga punkter eller asociala fläckar som i sämsta fall utgör det mentala sprängämne som kan explodera i form av krig, mord, dråp, revolution och i lindrigare fall som strejker, lockouter och allmänna stridigheter man och man emellan? – Kärleken till nästan är sålunda det stora och allt annat överskuggande problemet. Graden av nästakärlek är ett uttryck för nationens såväl som individens mått av kultur. Detta har förkunnats av alla mänsklighetens störste, vilka även hävdade att åsidosättandet av och motståndet emot denna kärlek leder till olyckor och lidande. Den store vise och den store materialisten sitter i stort sett i samma båt, färdas i samma riktning. De befinner sig båda i skapelsens stora omvandlingsprocess, strävar mot samma mål, den förste fullt medvetet, den andre omedvetet. Och detta mål är kärleken till nästan sådan den utvecklar sig i form av humanitet och kultur. De två varelserna vill djupast sett detsamma men är endast för ögonblicket skilda från varandra genom sina olika individuella sätt att se och sina därav följande individuella terminologier. Antingen man står och förkunnar evangeliet från en domkyrkas predikstol eller ropar ut sina politiska idéer från en folklig talartribun eller lär ut sina vetenskapliga teorier i ett universitets hörsal, så siktar man alltid mot en förbättring av kulturen. Man kan väl inte tänka sig att någon av dessa parter ropar ut sina idéer, sina upptäckter och sitt vetande för folket i avsikt att skapa asocialism, förbrytelser eller bättre betingelser för den samhällsskadliga undre världens utveckling? – Är det inte just för att förhindra en sådan undre världs uppblomstring som samhället garderat sig med polis- och militärväsen och underhåller kyrkor och prästerskap, vetenskap och forskning? – Måste inte allt vad förbrytelser heter leva en undangömd tillvaro i kulturens skugga? – Är förbrytelserna inte att betrakta som ogräs inom humanismens område? –

Förslag till frågor att reflektera över

1. Hur är världssituationen i dag?
2. Vilka tecken ser vi på humana framsteg i vardagen?
3. Hur ser världen ut om 50 år, eller 100 år?
4. Vilka konsekvenser har den ekonomiska tillväxten i tredje världen för vår del av världen?
5. Vilka förutsättningar finns det för att skapa fred och välstånd i världen?
6. Vilka hinder finns det för att skapa fred och välstånd i världen?

FREDAG

Design för generositet

Presentation: *Filmen är ca 18 min lång. Engelskt tal med dansk text.*

Nipun Mehta är tillsammans med tre andra personer grundare till ServiceSpace, ett nätverk som arbetar med att inspirera till frivilligt arbete och som nu har över 350 000 medlemmar världen över. I detta föredrag från en TED-konferens (Technology, Entertainment and Design) berättar han om några av deras framgångsrika initiativ och deras vision om en ny och bättre värld.

Texter från Tredje testamentet

Långsamt går det upp för mänskligheten, att vi alla i själva verket är medborgare i en oerhört rik värld, och att orsaken till vårt nuvarande elände enbart står att finna i vårt eget sinne.

*Martinus: "Den mänskliga arbetsförmågan"
Kosmos nr 8, 2006*

SMÅBOK NR 12C – "Gåvokultur" *Kapitlet 7-8*

7 KAPITLET

Gåvoprincipen och naturens kretslopp. Demokratin och världsåterlösningen

Vi har nu varit i kontakt med gåvoprincipen eller frigivningsprincipen och sett att den är själva naturens egen arbetsmetod, och där människor går emot denna princip, där uppstår tvånget, dess motsats. Där uppstår frihetsberövandet, vars direkta efterverkningar eller fotspår ofrånkomligt måste bli "förkrympning" eller "vanskapthet". Vi har sett något av denna sanning bekräftad genom vår beröring med diktatur och demokrati. Vi har sett att diktaturen är en företeelse, i vilken de mentala livskrafterna, dvs. folkets tusentals hjärnor, nästan satts ur funktion, så att endast en enda liten hjärnfunktion (diktatorns) får lov att utvecklas i nationens stora kropp, varigenom denna med nödvändighet till sist måste vissna eller tyna bort rent kulturellt sett, även om den kanske till en början rent makt- eller erövringsmässigt kan synas briljera. Vi har också sett att demokratin är en kropp i full hälsa och andlig aktivitet, i det att alla dess hjärncentra kan utvecklas och genom sina upphovs medbestämmanderätt mer eller mindre kan komma till uttryck i samhällslivet, som på detta sätt blir till en ocean av nya idéer, nya manifestationer eller rörelser uppåt i ande och kultur. Vi har alltså sett att gåvo- och frigivningsprincipen gör demokratin till ett med livet, medan tvångsprincipen gör diktaturen identisk med döden.

Men när frigivningsprincipen har en så allt överskyggande inverkan på flokken, är det ju inte så märkvärdigt om mänsklighetens största ledare, profeter och vismän, religionsstiftare och världsåterlösare genom religioner, böcker och levnadssätt ständigt som det absolut väsentliga framhåller denna enda realitet: kärlek. Kärlek är ju gåvo- eller frigivningsprincipen i renkultur. "Kärleken söker icke sitt", vilket vill säga att kärleken är en mental inställning, vars tankeinriktning känner glädje i att låta andras välfärd gå före ens egen. Det är en tillvaroform som endast kan frammana den högsta lyckokänslan genom att "offra sig själv för andra", alltså den fullkomliga, hundra procentiga gåvan av sig

själv till livet eller omgivningen, det fullkomliga hundra procentiga frihetsskänkandet åt alla levande väsens utveckling och upplevelse av livet.

Men vem har nått därhän inom jordmänniskligheten? – Ja, här måste svaret bli mycket negativt. Detta samhälle befinner sig ju på en nivå där knappast någon är så utvecklad att han kan bli föremål för en så allt överglänsande kosmisk gåva att alla andra människor offrar sig för honom, varför det knappast heller finns någon som är så utvecklad att han är i stånd att skänka denna gåva eller att så helt ge sig själv för andra. Men vi skall strax pejla problemet djupare, så att varje enskild intresserad själv kan få se hur mycket han eller hon är i kontakt med kärleken eller denna livets högsta princip, så att man därigenom kan konstatera sin verkliga andliga position i sin kurs mot den högsta lyckan.

Att gåvoprincipen efter hand har blivit en faktor som man i det moderna samhället inte kommer förbi kan inte vara mången obekant. Vi lever ju i en tid då de sociala förhållandena är av en sådan natur att det blivit rätt vanligt, ja nästan utomordentligt vanligt, att det “ges” och “mottas” “gåvor”. Där finns filantropiska verksamheter, där finns socialhjälp, där finns insamlingar med kollektbössor, där insamlas till missionsarbetet, där ges till fattigas julbespisning, fattiga barns ferievistelse. Stora och rika firmor och krösusar skänker bort förmögenheter till det offentliga, till konst, vetenskap, expeditioner osv. – Vi skall inte gå närmare in på dessa former av gåvoprestationer utan blott antyda att dessa ju inte kan vara annat än ett ofrånkomligt bevis för en ny och bättre världs genomträngande av den jordmänniska egoismen. Det är naturens egen stora livsprincip, “hellre giva än taga”, som på så vis offentligt och privat börjar bryta igenom egoismens djuriska spärrprincip, “hellre taga än giva”.

Fastän denna sistnämnda princip ju intill genialitet är så väl organiserad genom affärs- och reklamväsendet, att den behärskar den stora massans ekonomi och får miljonernas fattiga sparslantar att i strida strömmar flyta in i dess banker och penninginstitut eller finansföretag för att där torna upp sig till miljardvärden, tvingar naturens egen stora gåvoprincip dessa värden att i form av de förut nämnda sociala gåvoformerna strömma tillbaka till samhället.

Även om detta återskänkande av värden för det jordiska samhällets vidkommande naturligtvis ännu, som nämnts, endast är i sitt späda begynnelse- eller fostertillstånd, så är detta dock nog för att man också här skall kunna skönja naturens egen stora grundprincip: kretsloppet. Liksom oceanen inte kan hålla kvar den från kontinenterna genom floder och bäckar tillflutna vattenmängden utan i form av regn, dimma och morgondagg måste ge den tillbaka till ländernas jord, så kan penningoceanerna heller inte i längden hålla kvar de genom handels- och reklamvägarnas bäckar och floder influtna värdemängderna utan måste i form av de nämnda offentliga och privata formerna av gåvoprestationer börja återlämna dessa till samhället.

Att få denna återgång eller detta kretslopp till att bli fullkomligt, så att alla zoner får den nödvändiga ekonomiska vätan, sommarregnet och morgondaggen och det finansiella ökentillståndet – armodet – därmed kan bli ett passerat problem, det är demokratins mission. Och denna mission är således öppnandet av den frihetens port, som är det enda sätt, på vilket en rationell och praktisk världsåterlösning kan komma till kulmination på de jordiska kontinenterna.

8 KAPITLET

Den verkliga gåvoprestationen

Vad beträffar kunskapen om vår egen harmoni med naturen och vår position i nyssnämnda kretslopp, så hör denna också till “det enda nödvändiga”.

Konstaterandet av denna position kan endast ske genom en ingående analys av

hur man i verkligheten ger sin gåva. Det finns mångfaldiga former för överförande av värden från den ena människan till den andra, vilka officiellt går under beteckningen "gåvor", men det finns i verkligheten absolut endast ett sätt, på vilket överförandet av ett värde från den ena människan till den andra, kosmiskt sett, är en absolut gåvoprestation. Detta sätt manifesteras endast när gåvoprestationen är identisk med en absolut hundra procentig frigivning av ett värdes överförande från givaren till mottagaren. Om det finns blott den minsta lilla skugga av förväntan om återgåldande på ett eller annat sätt, så är överförandet i verkligheten bara en maskerad affär. Då är "gåvan" ju bara en försäljningsvara, för vilken det förväntade återgåldandet utgör "betalning". Och är det inte just denna förväntade "betalnings" uteblivande som skapar så mycken ovänskap och bitterhet människorna emellan? – Hör man inte ofta folk förbittrat säga något sådant som: "Här har jag gått och gjort så mycket för honom (henne), här har jag hjälpt honom till det eller det, här har jag gjort honom så många tjänster, och så värderar han mig inte för någonting alls. Andra kan han mycket väl ta hänsyn till, men jag blir alltid åsidosatt". – Men vad är det vi här blir vittne till? – Är det inte just detta att vederbörandes gåvor inte var hundra procentigt frigivna utan hade hemliga förbehåll? Är inte förbittringen ett avslöjande av en förväntad "betalning" i form av ett angenämt återgåldande? – Och beror inte denna förbittring just på denna "betalnings" uteblivande?

Om givaren öppet hade framhållit för gåvomottagaren att givandet bara skedde på villkor att han fick den förväntade vedergällningen, och gåvomottagaren hade gått med på att mottaga gåvan under denna förutsättning, så hade det ju varit ren och oförfalskad affär. Och givarens förbittring över utebliven vedergällning skulle sålunda haft mera fog för sig. Men då prestationen var gjord utan några som helst förbehåll eller villkor och därför gentemot gåvomottagaren måste varit maskerad som "gåva", var ju detta "givande" ett bedrägeri mot gåvomottagaren. Det är således inte denne utan gåvogivaren själv som är "syndaren". Han har i det aktuella fallet inte minsta rätt att känna sig besviken eller förbittrad på gåvomottagaren, som ju inte alls har lovat något och inte mottagit gåvan under några som helst förutsättningar och möjligen aldrig skulle ha tagit emot den, om han hade känt till de hemliga förbehållen.

Om en gåva efteråt kan resultera i den minsta lilla förtrytelse eller förbittring hos givaren, så är detta ett absolut ofelbart kännetecken på eller bevis för att "gåvan" absolut inte var någon "gåva" utan en hemlig "förskottsbetalning" för en eller annan förväntad förmån.

Den verkliga "gåvan" är helig och kan aldrig någonsin skapa annat än glädje för sin givare, eftersom den, kosmiskt sett, endast kan vara ett resultat av kulminerande kärlek, vilket vill säga en fullkomlig känsla av lycka enbart av att ge. Kärleken har ingenting med fordran att göra, "den söker icke sitt". Därför kommer den fullkomlige givaren aldrig någonsin att visa bitterhet, ovilja eller fiendskap emot dem han (hon) givit stöd eller gåvor, eftersom han ju aldrig därav har väntat sig ett uns av personlig fördel eller favorisering.

Då han inte har hyst denna förväntan, kan han ju inte känna sig besviken, inte ens i värsta fall då gåvomottagaren inte alls visar tacksamhet eller välvilja mot honom utan tvärtom, som stundom händer, uppträder fordrande. Den fullkomlige gåvogivaren känner lycka tillräckligt, i medvetandet om att ha gjort något verkligt gott. Hans lycka är inte belöningen för det goda han gjort, utan i stället den fulla förnimmelsen av den salighet som ofrånkomligt följer med varje osjälvisk handling eller ett manifestationssätt som vibrerar helt i kontakt med själva livets egen impuls eller de allra högsta bärande krafterna i universum, helt oberoende av hur mycken materiell vinst eller förlust den

aktuella handlingen kan ha åstadkommit på övriga områden.

För den reelle eller verkliga gåvogivaren är det alltså inte någon som helst förväntan om belöning eller återgäldning som är det bärande eller utlösande momentet utan i stället handlingens förnimmelse i medvetandet såsom en högsta gudomlig upplevelse. Och detta väsen får sålunda i själva den gudomliga handlingen en överdådig belöning.

För den primitive eller falske gåvogivaren är det däremot den hemliga vinningen eller belöningen som är det utlösande momentet. Man förstår därför väl besvikelsen och bitterheten hos detta väsen, när denna helt uteblir.

Men denna bitterhet gör det ju till faktum att han inte alls är någon gåvogivare utan att gåvoprincipen hos honom bara är en medveten eller omedveten metod för att tillfredsställa egoistiska eller själviska begär. Men då en sådan metod ju är en förvanskning eller maskering av de faktiska förhållandena och därmed blir ett slags fallgrop för gåvomottagaren, är den ett bedrägeri. Och varje gåva som mer eller mindre presterats eller givits i en sådan form kan endast höra hemma i civilisationens undre värld. Den hindrar sålunda vem det vara må, som är dess upphov, från att vara en verklig kulturmänniska. Ett sådant väsen är ännu en andlig proletär.

Det sätt en människa ger sin gåva på blir alltså måttet eller kännetecknet på hur långt framme hon är i fråga om verklig kultur eller andlighet. Om en individ är i stånd att ge en gåva utan allra minsta krav på återgäldning utan ger den med hundraprocentig frihet för mottagaren, dvs. ger den med en hemlig, helig förpliktelse till sig själv att aldrig någonsin på grund av gåvoprestationen känna minsta spår av bitterhet eller indignation emot gåvomottagaren, hur denne än må handla mot honom i framtiden, likgiltigt om han på alla sätt åsidosätter honom genom att favorisera andra som han kan finna behag i att umgås med eller känna lust att visa sin sympati eller välvilja mot, då är givandet en verklig gåva, oberoende av vad gåvoobjektet än må ha varit, likgiltigt om det varit ett givande av rent kroppslig eller mental arbetskraft eller varit materiella föremål, gods eller guld. Ty då har man verkligen nått till ett steg där kärleken och inte själviskheten varit den högsta pådrivande impulsen i ens medvetande. Då har givandet redan betalt sig i form av den gudomliga förnimmelsten av kontakten med livet och därmed känslan av att vara "ett med Fadern".

I samma mån som en gåva inte är given under dessa förutsättningar, är den ett falsarium och därmed ur stånd att vara ett uttryck för verklig kultur och blir således ofrånkomligen identisk med någon av de många realiteter som ännu håller människorna kvar i primitivitet och förnedring, förföljelse och lidande.

Men genom motgångens tårar blir själviskheten krossad, och den förlorade sonen leds tillbaka till livets kurs, lär sig att ge på det rätta sättet, kommer i kontakt med världsalltet, träder in i ledet som Gudomens redskap för det största och mest fullkomliga givandet: den allt förlåtande eviga kärleken. Och därmed blir detta till verklighet: "Det är saligare att giva än att taga". *Ty endast i väsendets fullkomligt osjälviska givande till sin nästa framträder den evige Faderns strålgloria. Endast här märks hans direkta närhet. Och ingen kommer honom närmare än den som har så stor kärlek att han vågar sitt liv för att rädda sina medväsen. Det är livets största uppenbarelse av principen "att giva". Det är modellen för allt fullkomligt uppträdande. Endast genom kulminationen av kärlek kan en verklig gåva födas. Och endast genom väsendenas givande av sådana gåvor till varandra kan en varaktig fred och fullkomlig harmoni komma att lysa och avslöja "människan som Guds avbild".*

1849.

Den andliga vetenskapen som ett tredje och sista testamente

Trots yttre konflikter och motstånd i en ständigt stigande grad pekar jordmänniskornas djupaste tendenser i riktning mot en större allmän sympati än moselagens könsbestämda sympati, alltså mot en sympati som sätter nästakärleken skyhögt över fortplantningsprincipen och som visar att denna inte ständigt kommer att förbli det viktigaste i livet. Det viktigaste blir i stället en sympati som i överensstämmelse med världsåterlösarens förkunnelse förenar alla väsen i innerligaste mentala och fysiska omfamning, helt oberoende av kön, ras, nation och världsåskådning. Är det inte denna kursändring och uppfattning om sympati och kulturutveckling eller Guds skapande av människan som var orsaken till att "Gamla testamentet" inte längre var till fyllest, utan måste ersättas eller kompletteras med "Nya testamentet"? Och är det inte samma fortgående utveckling som är orsaken till att inte heller detta nya testamente längre är till fyllest, utan kräver en vetenskaplig förklaring i stället för den tidigare dogmatiska eller diktatoriska utläggningen? Är det inte just detta krav som nu skapar den andliga vetenskapen, vilken därför måste bli ett tredje och sista testamente. Efter detta testamente behöver ingen människa längre någon annans vägledning. Här kan hon helt ledas fram till sin egen stora invigning eller andliga födelse, varefter hon har blivit ett med Fadern och med världsbilden och därmed själv är vägen, sanningen och livet.

1850.

"Himmelriket" på väg att födas på jorden

Ja, livet har ett högre mål för gudasonen än den jordiska, fysiska könsbestämmelsen. Gudasonen skall inte ständigt fortfara med att endast möta Gudomen eller det största ljuset som en könsbetonad erotisk upplevelse, vare sig detta sker som en legal, av prästen helgad välsignelse eller bara som en med pengar betald förnöjelse på samma sätt som man köper en teaterbiljett eller en ferieresä. Upplevelsen av det gudomliga ljuset, det verkliga himmelriket, har långt större strålgång än den gnista som kan upplevas i den legala eller illegala brudsängen eller den tillfredsställelse av erotisk hunger som kan köpas på en bordell. Himmelriket kan till fullo förverkligas endast där allt är gäva, där egendomsrätt och därmed förtryck och svartsjuka gentemot väsen och företeelser är uteslutna. Där existerar människan som Guds avbild. Det är de jäsande krafterna på vägen mot detta mål som i dag är med om att forcera utvecklingens tempo och därmed är en medverkande faktor vid utlösningen av helvete eller ragnarök och får äktenskapen att degenerera samt gör allas krig mot alla till en kamp om den eviga fred som endast nästakärleken kan vara. Här hjälper varken moselag eller dogmer. Här krävs en intellektualitet och hjärnfunktion så raffinerad och förfinad att den endast kan befordras, bäras och utvecklas av en förfinad, logisk tolkning av intet mindre än själva evigheten, universum och allmakten och därav utlöst facit: "Allt är mycket gott". En ny världsepok är alltså i färd med att uppstå, samtidigt som den får den gamla att degenerera. Uppfyllelsen av världsåterlösarens löfte om en ny himmel och jord är i färd med att manifesteras. Det rike som inte var av denna världen den gången då Kristus talade med fysisk röst, håller på att födas och är således nu på väg att bli av denna världen. Detta rike är nämligen intet mindre än himmelriket.

Förslag till frågor att reflektera över

1. Vad betyder det att vara en givande människa?
2. När är en handling sin egen belöning?
3. Vilka exempel på generositet känner vi till från vardagen?
4. Vad hindrar oss från att vara generösa?
5. Vilket samband finns det mellan generositet, frihet och demokrati?
6. Var skulle vi ha lust att göra något ytterligare – sätta i gång med något nytt i vårt eget område?